Співав дід на крилосі тропарі й кондаки натхненно,
як Мишуга, що вичаровував солодко Йонтка арію.
Із трухлявих ґонтових бань сталевих хрестів антени
висилали дідовий голос херувимам до раю.

Тремтіла єдина зоря зеленим оком радіо,
вливалися солов'ї і липи тріщали в ефірі.
Зачарований Саваоф, завмерши за хмар балюстрадою,
щонеділі святе дозвілля приносив діду в офіру.

При місяці зачиняв паламар, як святий Петро, церкву,
певний, що ніхто в світі краще заспівати не зміг би.
Увечер дід перед золотим язичком люстерка
з голови скидав і клав на дно скрині крисаню німбу.